

Afrika trafik

A trafikos özvegy, de nincs egyedül.
A vevők egymásnak adják a kilincset,
és játékmunkatársakat is mindig keresnek.
Több emelet trafik. Színváltós polcelemek.
Itt visszaváltják a törött lábú katonákat,
a piros indiánokat, a kis amerikákat
meg a behurcolt, szurtos képű rabszolgákat;
és egyik emeleten sem sírnak,
mert a konyharonggyal takart, fehér részlegen,
a kis ispotályban jól pólyálnak,
rossz csontot is jóvátesznek.

Itt aztán ragyognak a márkák.
Tereferé keksz: Zamat kávé és kekszgyár.
Füles sapka: Vörös október vagy Május 1.
ruhagyár. Színszóró szélforgók, fejkarnevál:
barkácsolt és puha pófák.

Úgy nézel ki, mint egy bajusz,
ugratják egymást a polclakók.
Nincs csont, nincs gond,
ez van a cetlin, mi díszszebkendő gyanánt
a napsütötte medve mellzsebéből kiáll.
Odacsempészték, míg aludt, bóbiskolt
a barna test nagy, komoly gömbje.
Pimaszok a plüssök: trafiktapasztat.

Mocorognak a polcok, zúg az egész lelátó.
Ki lopta el a pénztárcát? A gyanú gyorsan körbejár,
és rá is hull az egyik szurkolóra,

ki szemtelenül tartja magát a legfelső páholyon.
Egy majom, egy banánszopó. Ő lesz az,
a cetlicsempész. Szőrös haramia,
tolvaj, fogják meg! – A felajzott linóleumon toporgok,
és esküszöm, felképelem,
ha nem hozza le azt a kókuszbombát,
mert ma nem a naplovat kérem, nem a gyaloghalat,
ma őserdős Afrikát akarom,
fekete-sötét, csapolt vérét,
a csokoládéültetvényeket, a ventilátoros szivarszobát,
az őserős babkávét, a csillapító kinint.
A foglyul ejtett feltalálót, Jacek Babkát,
akit csak úgy hívtam: Jajka.
Az ezüsttő kincsét, a winchesteres, elöl töltős puskát,
légiósok pofatakaró burnuszát, a néger Afrikát,
a vidám, szertelen szerencsenmosdatást.

Általános trafik

Nyár van, a napraforgók jóra fordulnak.
Ülök egy trafik erkélyén, halál utáni élmény;
tárgyacskák leszünk mind, megfoghatóak.
Post mortem nippek, gombok egy medve
kabátján, a mackófelsőn, ami túlél minket.
Színes szipkák. Mindegyiken egy évszám.
Beleszívsz és ott vagy: a 45 apa, a 48 anya,
a három gyerekév már hetessel kezdődik,
kettőt visznek a nővérek, copfos kétharmad,
70 a Szilvi és 74 az Andi. Családi trafikillat,
bele-beleszívsz, szippantasz, és beesik az arcod
egy évbe. Kicsit be is szorul, mint Ivánka
feje a szivardobozba: álomfejű, kulcsos gyerek
mindig szökőévet keres.

Több mint bódé. Tekintetes trafik: erkélyein
a hibáktól eltekint.
Minden újabb csendben jobban értem kicsit.

Ez a trafik nekem Ivánka. Szent Iván.
Ma az ő napja van, ma a fény a király,
érte nyúlnak el az árnyékok olyan messze
és a fények is érte, ilyen sokáig sötétbe.

A napraforgók jóra fordulnak,
a trafikos lassú és elégedett,
megnyalja tíz ujját, süt az ég,
a messzeségben fűnyíró szól,
valami bánat előregszik épp,
és hagyja, hogy hívják a forró
gombok már mind a két kezét,
bácsisan gépel egy könyvet,
címe is van: Mátyás Ivánért.

Gyufa szoba

Képzelnék el egy ajtót.
Nem mondom meg a színét,
mindenki túl sokat mond.

Lépjének be, a riadt önfigyelést kerüljék.
Itt vannak mind a gyufák, miket kihúztam.

Különös, hogy mindig ilyen régi szobákat
mutogatok. Amúgy nincs itt senki, ki kéne
takarítani.

Viszont itt van apa eltűnt órája,
az a sárga karimás, amiről lemondtam,
s azóta is nagy fejével kísért.
Érzekelni mindent minden alatt.
Párhuzamos világok. Többes számok.
Dolgok, rétegek, szférák, hálók, hártványok.
Pakolom egymásra a sok világot,
fagyaltoskanállal, mintha vidám
triciklin ülnék medvejelmezben.

Nem szuperál semmi betanult.
A nyegleséget el kell bocsátani:
itt ilyenek jutnak eszembe meg az óra
rigolyája, a dolgok esti lélekvándorlása.
Nem múltó márkák világítanak
meg a költői én a karóra üvegén,
az sem múlik, csak piszokul követ.

A legtöbb holminak volt neve van:
mindegyik kiinteget, kinevet a maga ablakán.
Itt nem fog a rossz. Korlátot már én sem fogok.
Már nem ér el ez a kattogás, kettyegés:
az óra rigolyája nem zavar, hiába nagyzol
vagy vág fel, csak mutatós vándornak hívom,
s ha majd úgy tetszik, hát elbocsátom.

A névelőm vagy

*„A névelőm vagy: / ahhoz, hogy bármit fölfoghassak,
névelőként eléje kell gondolnom téged.”*

(Holló András)

Jaj, cigaretta-kifliket faltam álomban,
nem értettem az ízüket, színüket.
Nem cserjével tömött kifli-kígyók,
csak darált dióval töltött
porcukros ujjak, roládok, rudak:
nem füstöltek, mint a puskacső,
nyugtatom magam, mikor már
kolompol a reggel lelke, és jössz te.
Hordóban érlelt, tölgyes, diós,
alt hangon, északi ízzel szólsz.

Voltam hordója, mondod a vén ékszerre
utalva, arra az egyre, susogod a fülembé
ómagyarul,
míg kint sír egy autó, és bent is a játék-
Mondd te: több a medve, mint a játék.

Egy vérbő kávét, egy orosz órát akarok veled,
akarom rongyaidat, sok forró, konyakos
mondatodat; harapom a holdad.
Rulett. Úgy válnak el egymástól
a szavaid, mint a ruszki szavak.
Én még tanultam oroszul, usankát
hordtam, mikor az nem volt divat.

A névelőm vagy: csak követni tudlak.
Lehúzom a libabőröd halkán.
Karistolj keresztet a hátamra,
keresztes leszek és szerelmes,
túlzó, mint az álom, egy gyermekded,
mikor megtalálnak s kiterítenek.
Nyugalom, nem akarok már lóhalált,
s nem is maradok veszteg,
csak viccesen veszékelek.

Síró zakó

Kockacukrot forgat a szájában, mert öreg.
Ma a síró zakót vette fel. Lassú lett az arca:
ilyeténképpen jó. Bocsánatos. Özvegy.
Mit csinál az Isten? Kivételezik éppen.

Elhalt a mindenem, rög volt benne,
műthetetlen, nem kilopható arany.
A tenger habját láttam ott a száján.
Hideg lett a föld, kettétört a szívlapát.

Éjfél van, nulla óra nulla, hajlanak a síkok,
de mindig azt mondtad: hajlani nincs hova.
A nappalt szeretted, nem az árnyaskodást,
egyszerűen legerinctelenezted az éjszakát.

A hűtőben lázrózsát hagytál,
hisz többször estem öles csapdákba,
nedves, szűk vermekbe: úzótt a vad.
Bocsáss meg a másik orcámnak is.